

A hasonlatokról

Mit tennénk hasonlatok nélkül?
 Hogy íránk le a kockafejet,
 a gótikaszerűen égbe hasító vörösfenyőt
 vagy az éretlen almaként illatozó testet?

A dráma kezdetei
 az illatok:
 bár nincs eszköz, amely
 a levendula illatát mérhetné – az illat: illat. Önmagában az.
 Levendulásan illatozik, ez a leírás vége és mértéke.
 De a bőr levendulás illatával
 benedvesíthet egy júniusi asszony,
 s erről csak a levendula miatt tudsz beszélni.

Az évszakok jázminillattal, aranykörték, behamvasodott
 szilvák illatával különböznek
 a hosszas érlelődéstől és a korhadó levelektől.
 Fagyok hoznak halált az illatokra. Hacsak a falusi
 kémények illata el nem riasztja a hó fölött
 csikorgó hideget.

Íme a hasonlatok csodája, amely
 az ősnyelv, voltaképpeni beszédünk.
 A kő csak kő. De lehet
 homokkő, vulkánmaradvány – ha
 a főnevek világába meginvitáljuk a Hasonlatokat.

Érnek-e bármit is a szavak tükreik nélkül!
 Lehetetlenség volna a másikunkat
 az igazság keresésében és önmagukban segíteni: hogy
 kedvesek
 (az anatómia órán tudják ezt!), hogy
 durvák, vagy a kígyóknak méz-színű szemük van.

Nem jelenthetjük ki szomszédaink nyelvéről,
 hogy érdes vagy már-már dallamos.
 A hasonlat tölt fel az Igazság érintésének erejével.
 Ő, a hasonlat volt az első! Aztán Isten megteremtette az Igét
 hogy a hasonlatot támogassa.

És így támadtak a szavak, hogy a beszéd
 minden félreértések forrása lett – mint ezt a Kis Herceg
 a planéta életének lényegét felismerve megjegyezte.

Most, előlről, avagy a hasonlattól kezdve,
 készek vagyunk a szentek napfényes szemébe nézni,
 a hajnali kertek rózsás illatába.

(Kovács István fordítása)

Két fénykép

Janusz Szubernek

E szépiás fiú kese üstökével
kakastaréjjal derékig elrejtve
csodálja azt hogy hársfáról a méhek
méz-telten szállnak fullánkjuk vesztetten

Poszka leányka a fakult fényképen
sovány térdalját mintha fájlalगतná
s azt furcsállaná hogy a verőfényben
ahány az ember annyi szomorúság

A fotós elhunyt benne volt a korban
a másik meghalt testemészto rákban
a Fiú őszén köszvényes tagokkal
málnaszirupot ad a náthás Lánynak

Az ezüst leány képek tengerében
Meglátod kedves súgta a fiúnak
Szomorúságuk sose vedd rossz néven
Szőkeségük lásd s nézz Soványságukra

(Kovács István fordítása)

Galíciai

Teresa és Edward Serwatkának

Fátyolos szemmel megyek szülőfalumon át,
(hazatért, súgja a homok cipőm talpának)
tövises akácok vonnak fölém koronát –
s látom a házat, hol öreg szüleim várnak.

S a házon túl – rozstáblát, majd a fenyők lábát,
hol szél fésüli a fényt, tenyere kristályos,
és a hangafoltokat, mik a nyírek lombját
mentenék a novemberi esés kínjától.

S azon is túl – vénlányokat, kiket nem ereszt
az éj s a fülemülék őszítő félelme,
ott, hol szétkorhad egy világháborús kereszt

és varjak vezénylik az őrjáratot: felvont
sorompóját a horizont lecsapja. Nézem,
mi enyém, a bánatos, naiv Kislengyelhont.

(Zsille Gábor fordítása)

Wacław Turek

Az én helyem

Ha azt kérded hol vagyok
válaszom –
a vakondjárat
és a kártyajóslás között

A nappal és az éj között
a búcsú elhaló visszhangja és
azon mozdulatok között ahogyan a frissen
tépett virágokról a méheket leszededetjük

Ott vagyok ahol az ott
egyeseznek élet
másoknak várakozás
az új örökkévalóságra

Leggyorsabban a gyermekek növekednek ott
s mintha telet váltana a tél
és a kulcsot unos-untig kiveszegetem
az ajtózárból

(Kovács István fordítása)

Mint a levelek

Szavaink
őszi levelekként
egy fa agyából nőttek
madárcsivitelés táplálta őket

Szavaink
nyitják és zárják a szánkat
ha nem mondatnak ki
titkos életet élnek
ha feljegyeztetnek
rácáfolnak az elmúlásra

Szavaink
őszi levelekként
olykor a magasba emeli
és felismeri
egy-egy ember emlékezete

(Zsille Gábor fordítása)

Néha a hegedű Wiesławának

A hegedűnek is van lelke
feljegyezi a várakozások
közötti térséget
megsimogatják a szív húrjait
akárha a kócos gyermek
hajszálait

Mintha hallgatásukkal is
kitöltenék a csendet

Hegedűm
végzet
sokáig vártam
hogy valaki kézbe vegye
és beteljesüljön
a sors türelme

(Kovács István fordítása)

Aszú fények krosnói költők verseiben

Farkas Ferenc
Leonardo
fehér samott